

ЧАСТИНА ПЕРША

ДВІ МЕРТВІ ДІВЧИНКИ

1

Це сталося 1932 року, коли тюрма штату ще була в «Холодній горі». Електричний стілець там, звісно, був теж.

В'язні жартували над стільцем — так люди завжди глузують із тих страшних речей, від яких не вийде відкараскатись. Вони називали його Старим Іскруном і Великим Ша-рахом. Сипали дотепами про рахунки за електрику і про те, як начальник тюрми Мурз готуватиме собі тієї осені вечерю на День подяки, бо його жінка, Мелінда, надто хвора, щоб стояти коло плити.

Але для тих, кому насправді світило на той стілець сіда-ти, весь гумор із ситуації вивітрювався вмиль. За час своєї служби в «Холодній горі» я головував на сімдесяти восьми страхах (цієї цифри я не сплутаю ніколи, пам'ятатиму й на смертному ложі) й думаю, що до більшості тих людей прав-да остаточно доходила тільки тоді, коли їхні щиколотки приковували ремнями до міцних ножищ «Старого Іскру-на». Тієї миті на них сходило усвідомлення (видно було, як

воно холодним жахом підіймається в їхніх очах), що їхні ноги скінчили свою кар'єру. У них ще текла кров, м'язи досі були міцними, та все одно їм настав кінець; вони більше ніколи не протупцяють ще одну милою сільською місцевістю й не затанцюють із дівчиною на гоцанках у клуні. До клієнтів Старого Іскруна усвідомлення неминучості їхньої смерті приходило через щиколотки й підіймалося вище. Була ще чорна шовкова торбинка, яку надівали їм на голови після того, як вони договорювали свої белькотливі та здебільшого беззв'язні останні слова. Вважалося, що це задля них, але я завжди думав, що насправді це для нас: щоб ми не бачили того жаского припливу переляку в їхніх очах, коли вони усвідомлювали, що помруть із зігнутими коліньми.

У «Холодній горі» не було камери смертників. Був лише блок Е, окремий від інших чотирьох корпусів і приблизно на три чверті від них менший; цегляний, а не дерев'яний, під жахливим голим металевим дахом, що оком маячного хворого несамовито виблискував під літнім сонцем. Шість камер усередині, по три на кожному боці широкого центрального проходу, кожна майже вдвічі більша за камери в інших чотирьох корпусах. Усі — одиночні. Розкішне житло як на в'язницю (особливо в тридцяті роки), але його мешканці з радістю помінялися б на камеру в будь-якому з інших чотирьох блоків. Повірте, вони б помінялися.

За всі роки моєї служби головним наглядачем цього блоку жодного разу не траплялося так, щоб усі шість камер були зайняті одночасно, — дяка Богові за маленькі дива. Щонайбільше разом сходилося четверо, білих і чорних (у «Холодній горі» між ходячими мерццями сегрегації не чинили), і то був шматочок пекла. Одна була жінка, Беверлі Маккол. Чорна, як винувий туз, і прекрасна, як гріх, на який вам не стало духу наважитись. Вона шість років мирилася з тим, що чоловік її духопелить, але жодного зайвого дня не побажала терпіти, коли він плигнув у гречку. Того ж вечора, коли

дізналася, що він зраджує, вона стала в очікуванні безталанного Лестера Маккола, відомого своїм друзям (а ще, напевно, коханці, зв'язок із якою був украй коротким) під прізвиськом Різун, на горішньому майданчику сходів, що вели до помешкання над його цирульню. Вона дочекалася, коли він наполовину скине пальто, а тоді випустила його зрадливі кишки на двоколірні туфлі. Зробила це однією з Різунівих власних бритв. За дві ночі до того, як її мали всадовити на Старого Іскруна, вона поклікала мене у свою камеру й сказала, що до неї уві сні приходив африканський дух-батько. Він наказав їй зректись рабського імені й померти під прізвиськом вільної — Матуомі. Таке було її прохання: щоб смертний вирок їй зачитали на прізвисьце Беверлі Матуомі. (А імені дух-батько їй чи то не назвав, чи то вона його не розчула.) Я сказав: «Так, згода, гаразд». Якщо за роки служби головним вертухаєм я чогось і навчився, то це без крайньої потреби ніколи не відмовляти страченцям. Хоча у випадку Беверлі Матуомі це погоди не робило. Наступного дня близько третьої по обіді зателефонував губернатор і повідомив про пом'якшення її вироку — Беверлі перевели в пенітенціарний заклад для жінок «Трав'яниста долина». Сама пенітенція, і нуль потенції, жартували ми в ті часи. І, скажу я вам, я був дуже радий, що кругленька дупця Бев поверне ліворуч, а не праворуч, коли опиниться поряд зі столом чергового.

За тридцять п'ять років чи десь так (не менше тридцяти п'яти минуло, напевно) я побачив це ім'я на сторінці некрологів у газеті, під фотографією чорношкірої жінки з худорлявим обличчям, обрамленим хмарию сивого волосся, в окулярах зі стразами в кутиках. То була Беверлі. Останні десять років вона прожила на волі, повідомляв некролог, і практично власними силами рятувала бібліотеку маленького містечка Рейнз-Фоллз. Також вона вчителювала в недільній школі, і в тій тихій глушині її дуже любили. «БІБЛІОТЕКАРКА ПОМЕРЛА ВІД СЕРЦЕВОГО НАПАДУ» — таким був заго-

ловок. А під ним дрібнішим шрифтом, ледве не запізнілою думкою: «Більше двадцяти років відсиділа у в'язниці». Лише очі, широко розплющені, несамовиті за скельцями окулярів зі стразами в кутиках, були ті самі. Очі жінки, яка навіть у сімдесят із гаком років без вагань би витягла бритву із синього слоїка з дезінфекційним розчином, якби потреба видалася нагальною. Убивцю ви впізнаєте, навіть коли вона доживає віку старенькою бібліотекаркою в сонному малому містечку. Принаймні, якщо стільки ж часу проведете, наглядаючи за вбивцями, як я. Лише одного разу я засумнівався в слушності своєї роботи. Мабуть, тому я зараз і пишу ці рядки.

Широкий коридор посередині блока Е був застелений лінолеумом кольору прив'ялого лайма, а тому те, що в інших в'язницях називали Останньою милею, у «Холодній горі» звалося Зеленою милею. Вона простягалася на шістдесят довгих кроків із півдня на північ, з ближнього до дальнього кінця. На південному кінці була гамівна кімната. На північному — Т-подібна розвилка. Поворот ліворуч означав життя — якщо можна так назвати те, що відбувалося на запеченому під сонцем подвір'ї для прогулянок; а для багатьох то й було життя; багато хто роками так жив, без помітної шкоди для себе. Злодії, підпалювачі й гвалтівники — усі походжали, чесали язиками й провертали свої маленькі обладунки.

Однак поворот праворуч — цей був інакший. Спершу ви потрапляли в мій кабінет, де килим був також зелений (я все збирався його поміняти, та так руки й не дійшли), проминали мій письмовий стіл, обрамлений американським прапором зліва й прапором штату справа. На дальньому боці кабінету було двоє дверей. Одні вели в маленький ватерклозет, яким користувалися ми з наглядачами блока Е (а часом і сам начальник Мурз); інші ж відчинялися в приміщення, що нагадувало великий сарай для зберігання сільськогосподарських знарядь. Там усе й закінчувалося, коли ви проходили Зеленою милею.

Дверцята ті були маленькі. Мені, щоб пройти, доводилося пригинати голову, а Джон Коффі, той і поготів мусив присісти та протиснутися навприсядки. Ви потрапляли на невеличкий майданчик, потім спускалися трьома бетонними сходинками на дощану долівку. Убога кімната без опалення, під металевим дахом, таким самим, що й на корпусі, до якого прилягала. Узимку там стояла така холоднеча, що видно було, як парує віддих, а влітку мучила нестерпна задуха. Коли страчували Елмера Манфреда (в липні чи серпні 30-го це було, здається), у нас знепритомніли дев'ятеро свідків.

На дальньому боці сараю — знову — було життя. Інструменти (усі замкнені в ящиках і хрест-навхрест перев'язані ланцюгами, наче карабіни, а не лопати й мотики), сухий крам, мішки з насінням для весняної сівби на тюремних городах, коробки туалетного паперу, палети, навантажені порожніми заготовками для тюремної майстерні, де виготовляли номерні знаки... навіть пакети з вапном для розмітки бейсбольного діаманта й футбольної сітки — в'язні грали на так званому Вигоні, і осінніх пообідь у «Холодній горі» чекали з великим нетерпінням.

Праворуч — ще раз — смерть. Старий Іскрун власною персоною височів на дощаній платформі в південно-східному кутку комори: могутні дубові ноги, широкі дубові бильця, що всотали в себе піт жаху безлічі людей в останні хвилини їхніх життів, і металевий шолом, що зазвичай висів собі недбало на спинці крісла, наче шапочка якогось дітиська-робота в коміксі про Бака Роджерса. З нього виходив електричний шнур і крізь ущільнену дірку зникав у шлакобетонній стіні поза кріслом. Трохи збоку стояло оцинковане бляшане відро. Якби ви зазирнули всередину, то побачили б кружальце губки, вирізане за розміром металевого шолома. Перед стратою його вимочували в соляному розчині, щоб краще проводило прямий струм, який біг через дріт, крізь губку й потрапляв у мозок приреченого.

2

1932-й був роком Джона Коффі. Подобиці мали зберегтися в газетах. Вони й досі там є для тих, хто завдасть собі клопоту пошукати, — у кого сил більше, ніж в одного дуже старого дідугана, який тихо доживає віку в джорджійському притулку для літніх. Як зараз пам'ятаю, осінь була спекотна. А коли по правді, то дуже спекотна. Жовтень майже як серпень, і начальникова дружина Мелінда на якийсь час лягла в індіанольську лікарню. Тієї осені я страждав від найгіршої інфекції сечових шляхів за все своє життя. Не такої важкої, щоб мене самого прикути до лікарняного ліжка, але досить сильної, щоб я мріяв померти щоразу, коли відливав. То була осінь Делакруа, миршавого напівголомозого французика з мишею, тією, що прийшла влітку й уміла виконувати потішний трюк із катушкою. Але головню то була осінь, коли Джон Коффі прийшов у блок Е, засуджений до смерті за зґвалтування й убивство близнючок Деттерик.

Кожної зміни у блоці працювало четверо-п'ятеро наглядачів, але серед них було багато «літунів». Дін Стентон, Гаррі Тервіллігер і Брутус Говелл (його прозивали «Бруталом», але жартома, він би й мухи не скривдив, якби не довелося) — всі вони вже повмирали, і Персі Ветмор теж — от хто насправді був брутальним... не кажучи вже про те, що дурним. Персі не було чого робити в блоці Е, де бидляча вдача була зайвою, а часом і небезпечною, але, як родича губернатора за шлюбом, його тримали на роботі.

Персі Ветмор і був тим наглядачем, який провів Джона Коффі у блок, вигукуючи буцім традиційне «Мрець іде! Ось іде мрець!»

Жарко було, як біля воріт пекла, хоч жовтень — це осінь. Двері, що вели на прогулянкове подвір'я, відчинилися, впускаючи досередини потік осяйного світла й найкремезнішого чоловіка з усіх бачених мною в житті (крім хіба що кількох

баскетболістів, яких показують по телевізору в «Ресурсній» цього дому для заблукалих слинків, де я опинився наприкінці життя). Він був закутий у ланцюги: вони оповивали йому руки й діжкоподібні груди; на ногах бряжчали кайдани, ланцюг між ними пересипався каскадом монет, тягнучись по лаймовому лінолеуму між камерами. Персі Ветмор ішов з одного боку від нього, худорлявий коротун Гаррі Тервіллігер — з іншого, і разом вони були наче діти, що ведуть полоненого ведмедя. Навіть Брутус Говелл — і той поряд із Коффі здавався підлітком, а в Бруталі було понад шість футів зросту, і плечі він мав широчезні, як той нападник в американському футболі, який грав у команді УШЛ¹, доки не провалився на іспитах і не вилетів додому, в гори.

Джон Коффі був чорним, як і більшість чоловіків, що приходили ненадовго до нас у блок Е, щоб умерти на колінах у Старого Іскруна, і височенним — шість футів і вісім дюймів². Однак гнучким, як телебаскетболісти, його не назвеш — широкий у плечах і з глибокою грудною кліткою, оброслий м'язами, куди не кинь оком. Йому видали найбільші джинси, які тільки знайшлися на складі, і все одно манжети штанів доходили йому тільки до середини пучкуватих, укритих шрами литок. Сорочка відкривалася нижче грудей, а рукава закінчувалися десь на середині ліктів. Кепку він тримав у велетенській ручищі, але то було й на краще; на його лисій коричнево-червоній кулястій голові вона б скидалася на капелюшок мавпи катеринщика, тільки синій, а не червоний. Вигляд у Коффі був такий, наче він порве ланцюги, що його стримували, так само легко, як ви б розірвали стрічки на різдвяному подарунку, та коли б ви подивилися йому в обличчя, то зрозуміли б, що нічого подібного він не утне. Воно було не тупим (хоча так вважав Персі; міне зовсім небагато часу,

¹ Університет штату Луїзіана.

² 207 см.

і Персі почне кликати його ідьютом), а розгубленим. Велетень усе розглядався навколо, наче не міг розібрати, де це він опинився. А може, навіть збагнути, хто він такий. Перше, про що я подумав, — він схожий на чорношкірого Самсона... тільки після того, як Даліла поголила йому голову, зробивши її гладенькою, мов її зрадлива ручка, і забрала в нього все найцікавіше.

— Мрець іде! — трубно просурмив Персі, тягнучи людину-ведмедя за наручник, немов справді вірив, що може його зрушити, якщо раптом Коффі вирішить, що сам він іти більше не хоче. Гаррі не сказав нічого, тільки подивився збентежено. — Мрець...

— Та годі тобі вже, — увірвав його я, сидючи на ліжку в камері, де мав оселитися Коффі. Я знав, що його ведуть, звісно. Зайшов, щоб привітати й узяти над ним нагляд, але я навіть не підозрював про його справдешні габарити, аж доки не побачив на власні очі. Персі нагородив мене поглядом, у якому ясно читалося, що всі вони знають, яке я мудило (усі, крім цього великого опудалища, ясний пеня, яке тільки й знало, як гвалтувати й мордувати малих дівчаток), але змовчав.

Утрюх вони стали перед дверима камери, розсунутими на рейках. Я кивнув до Гаррі, й той сказав:

— Начальнику, ти точно хочеш там з ним бути?

Нечасто мені доводилося чути в голосі Гаррі Тервіллігера нервові нотки — він стояв зі мною пліч-о-пліч під час тюремних заколотів шість чи сім років тому й ні на мить не завагався, навіть коли поповзли чутки, що в когось із в'язнів може бути зброя. Але тієї миті Гаррі помітно нервувався.

— Здорованю, в мене будуть із тобою неприємності? — спитав я, сидючи на ліжку й щосили напускаючи на себе бравий вигляд (той уретрит, про який я вже згадував, розгулявся ще не так сильно, як згодом, та все одно за відчуттями то була далеко не прогулянка на пляжі, можете мені повірити).